

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.299 van 31 oktober 2013
in de zaak A. 210.324/XII-7473**

In zake: de NV VANHEEDE ENVIRONMENTAL LOGISTICS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Sofie Logie en Melissa Verplancke
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6/24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de OPDRACHTHOUDENDE VERENIGING VERENIGDE
KOMPOSTBEDRIJVEN, intergemeentelijk
samenwerkingsverband (VERKO)
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sofie Boeykens
kantoor houdend te 9000 Gent
Molenaarsstraat 111/1A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 1 oktober 2013, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de “beslissing sd. van Verko om de overheidsopdracht voor het vervoeren en het verwerken van type B-houtafval te gunnen aan de nv Van Gansewinkel (expliciete beslissing) en niet aan [de nv Vanheede Environmental Logistics] (impliciete beslissing)”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 oktober 2013, om 10.00 uur.

Kamervoorzitter Dierk Verbiest heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sofie Logie, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Sofie Boeykens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Luc Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verwerende partij schrijft een openbare aanbesteding uit voor een opdracht van diensten, in de aankondiging genoemd “CP Houtafval 2013”. De opdracht betreft het vervoer en de verwerking van “type B-houtafval” afkomstig van de containerparken van de verwerende partij, alsook de verhuring van containers voor de inzameling.

3.2. De geraamde waarde van de opdracht bedraagt op jaarbasis 118.458 euro, btw niet inbegrepen, of 143.334 euro, btw inbegrepen, en voor de totale duur van de opdracht 473.833 euro, btw niet inbegrepen.

De beslissing van 13 juni 2013 van de raad van bestuur van de verwerende partij om akkoord te gaan met het uitschrijven van deze opdracht verwijst onder meer naar deze raming als “gebaseerd op de huidige voorwaarden, voor het vervoer en de verwerking van type B-houtafval”.

3.3. De aankondiging van de opdracht wordt op 14 juni 2013 bekendgemaakt in het Bulletin der Aanbestedingen en op 18 juni 2013 in het Publicatieblad van de Europese Unie.

Artikel 20 van het technisch deel van het toepasselijke bestek bepaalt inzake “Prijs”:

“De inschrijver geeft prijs voor
- De verwerking: per ton houtafval (inclusief huur van de containers)
- Het vervoer: transport van de containers naar de verwerkingsplaats (het plaatsen van de lege containers kan niet aangerekend worden)
In Euro en exclusief btw
De prijs omvat alle kosten van de lasten, milieuheffingen, taksen en risico's. Zie ook in dit verband naar wat gezegd wordt in artikel 9 van onderhavig bestek”.

3.4. Op 8 augustus 2013 vindt de opening van de offertes plaats. Er werden vijf offertes ingediend. De nv Van Gansewinkel, de uiteindelijk gekozen inschrijver, heeft de laagste offerte ingediend voor een bedrag van 125.120 euro per jaar of 500.480 euro over vier jaar, telkens btw niet inbegrepen. De verzoekende partij is de tweede laagste met een bedrag van 236.398 euro per jaar of 945.592 euro over vier jaar, telkens btw niet inbegrepen.

3.5. Het administratief dossier bevat geen afzonderlijk gunningsverslag, maar de resultaten van een onderzoek van de offertes worden weergegeven in een voorstel aan de raad van bestuur dat in de beslissing is opgenomen, die als “gemotiveerde gunningsbeslissing” van 12 september 2013 wordt voorgelegd.

Na een samenvattende tabel met onder “evaluatie” de raming en de totaalprijzen van elk van de vijf inschrijvers, en een overzicht van de prijzen voor elk van de inschrijvers met telkens ook de eenheidsprijs verwerking en eenheidsprijs container voor elk van de 10 betrokken containerparken, wordt voorgesteld Containerdienst Mels niet te selecteren, alle offertes regelmatig te bevinden en de opdracht te gunnen aan de nv Van Gansewinkel voor een bedrag van 500.480 euro, btw niet inbegrepen, voor de totale duur van de opdracht,

inclusief mogelijke verlengingen, zijnde twee jaar en tweemaal verlengbaar met één jaar of 125.120 euro, btw niet inbegrepen, op jaarbasis.

3.6. De raad van bestuur neemt deze motivering en dit besluit over en verwoordt zulks als volgt:

“Overwegende dat de motivering en het besluit van het boven vermelde gunningsverslag geheel wordt onderschreven;
Wordt voorgesteld om de opdracht ‘Vervoer en verwerking van Type B Houtafval’, bestek nr. ‘CP Vervoer en verwerking van Type B Houtafval 2013’, te gunnen aan de firma Van Gansewinkel uit Mol voor een bedrag van € 500.480,00 excl. btw voor de totale duur van de opdracht, inclusief mogelijke verlengingen, zijnde twee jaar en tweemaal verlengbaar met één jaar of € 125.120,00 excl. btw op jaarbasis. Dit betekent een stijging van de kost van € 6.661,75 excl. btw op jaarbasis.
De Raad van Bestuur besluit akkoord te gaan met het voorstel”.

Dit is de bestreden beslissing.

3.7. Bij aangetekend verzonden brief gedateerd 16 september 2013 maar blijkbaar aan bpost afgegeven op 18 september 2013, deelt de verwerende partij aan de verzoekende partij mee dat haar offerte niet werd gekozen. Kopie van de “gemotiveerde gunningsbeslissing” wordt bijgevoegd en er wordt vermeld dat een wachtperiode van 15 kalenderdagen in acht zal worden genomen.

3.8. Op 1 oktober 2013 dient de verzoekende partij voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4.1. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissingen kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.2. Te dezen is evenwel de wet van 23 december 2009 ‘tot invoeging van een nieuw boek betreffende de motivering, de informatie en de rechtsmiddelen in de wet van 24 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten’ nog van toepassing.

Luidens het door voornoemde wet van 23 december 2009 in de wet van 24 december 1993, nieuw ingevoegde artikel 65/15, eerste lid, is voor de schorsing van de thans bestreden beslissingen het bewijs van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet vereist.

Anderzijds verplicht artikel 65/15, tweede lid, de verzoekende partij tot het instellen van de vordering tot schorsing volgens een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Er dient te dezen dan ook enkel nog te worden onderzocht of ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden.

V. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 15 van de wet van 24 december 1993 ‘betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten’, van artikel 110, §§ 2 en 3, van het koninklijk besluit van 8 januari 1996 ‘betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten en de concessies voor openbare werken’, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt in de eerste plaats dat de totaalprijs van de offerte van de nv Van Gansewinkel weliswaar hoger is dan de raming van de aanbestedende overheid, maar toch aanzienlijk lager dan de inschrijvingsprijzen van de andere inschrijvers, die quasi het dubbele tot zelfs het drievoudige bedragen. De gemiddelde inschrijvingsprijs (van de vijf inschrijvers) bedraagt immers 998.156,2 euro en de inschrijvingsprijs van de nv Van Gansewinkel bedraagt slechts 50,14% daarvan.

Ook indien het weliswaar niet toepasselijke artikel 110, § 4, van het koninklijk besluit van 8 januari 1996 wél zou worden toegepast, zou er sprake zijn van een schijnbaar abnormaal lage totaalprijs, waarvoor de aanbestedende overheid een prijsverantwoording aan de nv Van Gansewinkel had moeten vragen aangezien de gemiddelde inschrijvingsprijs, berekend conform dat artikel 110, § 4, dus geen rekening gehouden met de laagste en hoogste inschrijvingsprijs, 1.027.455 euro, btw niet inbegrepen, bedraagt terwijl de inschrijvingsprijs van de nv Van Gansewinkel slechts 48,71% van dat gemiddelde bedraagt en dus kennelijk méér dan 15% afwijkt van de gemiddelde inschrijvingsprijs, zoals berekend op grond van artikel 110, § 4.

Zij benadrukt voorts dat het ontbreken van een wettelijke drempel bij een opdracht van diensten niet wegneemt dat de aanbestedende overheid ook bij opdrachten voor diensten een prijsonderzoek moet voeren en zo nodig, in het geval van de vaststelling van een schijnbaar abnormale prijs, ook een prijsverantwoording dient te vragen, dat het onderzoek naar het abnormaal karakter van de prijzen immers deel uitmaakt van de regelmatigheid van een offerte voorzien in artikel 110, § 2, van het koninklijk besluit van 8 januari 1996 en dat de aanbestedende overheid in dergelijk geval alleen over een ruimere beoordelingsvrijheid beschikt om te beslissen om al dan niet een procedure op te starten inzake abnormale prijzen.

Zij betoogt vervolgens dat ingevolge artikel 110, § 3, van het koninklijk besluit van 8 januari 1996 het vragen van een prijsverantwoording aan de inschrijver enkel verplicht is in het geval de aanbestedende overheid de offerte afwijst wegens abnormale prijzen, wat ze hier niet deed, maar dat hiertegenover staat dat de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht

en het redelijkheidsbeginsel, vereisen dat de aanbestedende overheid in het geval van een duidelijk lage prijs tot een prijsonderzoek moet overgaan, en dat te dezen bij de gekozen inschrijver het prijsverschil nog aanzienlijk groter is dan het verschil aan de orde in het arrest nr. 219.751 van 14 juni 2012 inzake de nv Glanet, waarvan de Raad van State oordeelde dat een zorgvuldig handelende overheid dit had moeten onderzoeken.

Daarna betoogt zij dat deze zorgvuldigheidsplicht geldt zowel voor de totaalprijs, als voor de eenheidsprijzen, en dat er te dezen ook een probleem is met de eenheidsprijzen, namelijk voor het vervoer. Terwijl de gemiddelde prijs, berekend over de vijf inschrijvers, 161.191,96 euro bedraagt, bedraagt de prijs voor het vervoer bij de nv Van Gansewinkel immers slechts 38,24% van dit gemiddelde. Containerdienst Mets, die zijn maatschappelijke zetel heeft te Hamme, en dus te midden van het werkgebied van VERKO, heeft ook een aanzienlijk grotere vervoerskost die zelfs het dubbele van deze van de gekozen inschrijver bedraagt.

Wat de geraamde waarde betreft van de opdracht, namelijk 473.833 euro, btw niet inbegrepen, benadrukt zij nog dat dit niet het enige mogelijke vergelijkingscriterium is, dat ook dient rekening te worden gehouden met de vigerende marktprijs en de prijzen van de andere inschrijvers en dat de aanbestedende overheid – wil zij zorgvuldig handelen – niet zo maar louter en alleen kan terugvallen op haar eigen opgestelde raming, zeker niet gelet op het enorme prijsverschil met alle andere inschrijvers. De raming kan enkel mee als vergelijkingspunt in aanmerking genomen worden, wanneer vaststaat dat deze realistisch is. De verzoekende partij gaat er vervolgens van uit dat de raming gesteund is op de prijzen van de vorige opdracht, zijnde van vier jaar geleden terwijl de verwerkingsprijs intussen met zo'n 10 euro/ton gestegen is, wat reeds een verschil betekent van ongeveer 300.000 euro, zijnde 7.500 ton x 10 euro = 75.000 euro x 4 jaar, en dat ook de transportcomponent wellicht op basis van tarieven van vier jaar terug zal zijn toegevoegd.

Het lijkt aldus volgens haar duidelijk dat de aanbestedende overheid hieromtrent het nodige onderzoek, zowel betreffende de totaalprijs als de eenheidsprijs voor het vervoer, diende te hebben gevoerd, zelfs rekening houdende

met de beoordelingsvrijheid waarover de aanbestedende overheid hierbij beschikt, en dat bij gebrek aan een prijsonderzoek, er sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verwerende partij, alsook van artikel 110, §§ 2 en 3, van het koninklijk besluit van 8 januari 1996. Aangezien uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een prijsonderzoek werd gevoerd, blijkt daaruit evenmin de rechtens vereiste materiële grondslag die aan de verwerende partij toestond om te besluiten dat de offerte van de gekozen inschrijver zonder meer als regelmatig mocht worden beschouwd en vervolgens in de gunningsprocedure mocht worden betrokken zodat ook een schending blijkt “van de motiveringsplicht, zoals ook vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van de materiële motiveringsplicht”. Bijgevolg staat evenmin vast dat de opdracht werd toegewezen aan de inschrijver die de laagste regelmatige offerte heeft ingediend in de zin van artikel 15 van de wet van 24 december 1993. In het geval dat de offerte van de gekozen inschrijver onregelmatig is, dan diende de opdracht aan de verzoekende partij, wiens offerte als tweede gerangschikt staat, toegewezen te worden.

Zij besluit:

“Het enige middel is kennelijk gegrond.

Er is sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 110 § 2 en § 3 van het KB van 8 januari 1996, in de mate dat de aanbestedende overheid niet is overgegaan tot het nodige prijsonderzoek, te meer gelet op de enorm afwijkende totale inschrijvingsprijs en de eenheidsprijs voor het vervoer, rekening houdende met de prijzen van alle andere inschrijvers.

Minstens is er sprake van een schending van de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet en de materiële motiveringsplicht, nu uit de bestreden beslissing niet blijkt op welke grond de verwerende partij mocht besluiten dat de offerte van belanghebbende partij toch regelmatig is”.

Beoordeling

6. Artikel 15 van de wet van 24 december 1993 bepaalt dat, indien de aanbestedende overheid beslist de opdracht toe te wijzen, deze bij openbare of beperkte aanbesteding dient te worden toegewezen aan de inschrijver die de laagste regelmatige offerte indiende.

Artikel 110, §§ 2 en 3, van het koninklijk besluit van 8 januari 1996 bepaalt:

“§ 2. Onverminderd de nietigheid van elke offerte wegens afwijking van de essentiële besteksbepalingen zoals deze opgesomd in artikel 89, kan de aanbestedende overheid offertes als onregelmatig en derhalve als onbestaande beschouwen, indien zij niet overeenstemmen met de bepalingen van deze titel, enig voorbehoud inhouden, of bestanddelen bevatten die niet met de werkelijkheid overeenstemmen.

§ 3. Vooraleer de aanbestedende overheid evenwel een offerte afwijst, wegens haar blijkbaar abnormaal hoge of abnormaal lage eenheidsprijzen of totale prijzen, verzoekt zij de betrokken inschrijver per aangetekende brief hierover de nodige schriftelijke verantwoordingen te verstrekken binnen een termijn van twaalf kalenderdagen, tenzij de uitnodiging een langere termijn bepaalt.

Het is de inschrijver die het bewijs moet leveren van de verzending van die verantwoordingen.

Bij het onderzoek van de vermoedelijk abnormale prijzen kan de aanbestedende overheid met name rekening houden met verantwoordingen gesteund op:

1° de doelmatigheid van het bouwproces, van het productieproces van de producten of van de dienstverlening;

2° de gekozen technische oplossingen en/of uitzonderlijk gunstige omstandigheden waarvan de inschrijver bij de uitvoering van de werken, de levering van de producten of het verlenen van de diensten kan profiteren;

3° de originaliteit van de door de inschrijver aangeboden werken, producten of diensten;

4° de naleving van de bepalingen inzake arbeidsbescherming en arbeidsvoorwaarden die gelden op de plaats waar de opdracht wordt uitgevoerd;

5° de eventuele ontvangst van rechtmatig toegekende overheidssteun door de inschrijver.

Wanneer het geraamde bedrag van de opdracht het bedrag voor de Europese bekendmaking bereikt en de aanbestedende overheid vaststelt dat een offerte abnormaal laag is doordat de inschrijver overheidssteun heeft ontvangen, kan de offerte alleen op uitsluitend die grond worden afgewezen indien de inschrijver desgevraagd niet binnen en door de aanbestedende overheid bepaalde voldoende lange termijn kan aantonen

dat de betrokken steun rechtmatig is toegekend. Wanneer de aanbestedende overheid in een dergelijke situatie een offerte weert, stelt zij daarvan de Europese Commissie in kennis”.

De aanbestedende overheid beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid om al dan niet een procedure in te zetten waarbij op zoek gegaan wordt naar de aanwezigheid van abnormale prijzen. De Raad van State mag zich, gesteld voor de toetsing van dergelijke beoordeling, niet in de plaats stellen van het bestuur maar hij mag desgevraagd wel nagaan of de betrokken motieven in rechte ter verantwoording van de bedoelde beslissing in aanmerking mogen worden genomen hetgeen onder meer vereist dat ze naar behoren zijn bewezen. Indien de overheid de offerte niet afwijst omwille van abnormale prijzen, is een bevraging van de inschrijver volgens artikel 110, § 3, van het koninklijk besluit van 8 januari 1996 niet vereist. Er is wel een plicht voor een aanbestedende overheid, die met naleving van het zorgvuldigheidsbeginsel wil handelen, om de regelmatigheid van een offerte na te gaan en één van de elementen van regelmatigheid is dat de offerte geen abnormale prijzen bevat.

7. De bestreden beslissing moet, teneinde te voldoen aan de formele-motiveringsplicht die de verzoekende partij afleidt uit de wet van 29 juli 1991, de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen; die motivering moet afdoende zijn teneinde de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

8. Aangezien de offerte van de gekozen inschrijver niet werd afgewezen op grond van abnormale prijzen, was de aanbestedende overheid in dit geval niet verplicht om een prijsverantwoording te vragen op grond van artikel 110, § 3, van het koninklijk besluit van 8 januari 1996. Bijgevolg is niet aangetoond dat deze bepaling geschonden kan zijn.

9. Wat de andere geschonden geachte bepalingen en beginselen betreft, kan worden vastgesteld dat volgens het administratief dossier en de bestreden beslissing de offerte van de gekozen inschrijver met een totaalprijs van 500.480 euro, btw niet inbegrepen, veel lager ligt dan de totaalprijs van de offertes

van de overige inschrijvers, die respectievelijk 945.592 euro – dit is de offerte van de verzoekende partij – 1.009.388 euro, 1.131.384 euro en 1.407.936 euro, btw niet inbegrepen, bedraagt. Volgens de niet tegengesproken berekeningen van de verzoekende partij bedraagt de totaalprijs van de gekozen inschrijver aldus 50,14% van het door haar berekende gemiddelde – 998.156,2 euro – van alle inschrijvingsprijzen, of 48,71% van het gemiddelde – 1.027.455 euro – indien berekend overeenkomstig het te dezen weliswaar niet toepasselijke artikel 110, § 4, nu het gaat om een opdracht voor diensten en niet voor werken.

Alhoewel de verzoekende partij er terecht op wijst dat de Raad van State in bepaalde gevallen waarin er sprake was van een substantieel prijsverschil, heeft geoordeeld dat van een zorgvuldig handelende overheid mag worden verwacht dat zij dergelijk verschil – waarover minstens een schijn van abnormaliteit hangt en dienvolgens een vermoeden van onregelmatigheid van de offerte – niet onopgemerkt en onbesproken laat en zorgvuldig onderzoekt, toont de verzoekende partij in de huidige stand van het geding om de volgende redenen niet *prima facie* aan dat de verwerende partij te dezen heeft geoordeeld met schending van de ingeroepen normen door, ondanks dit niet onaanzienlijk prijsverschil, de totaalprijs van de gekozen inschrijver niet als blijkbaar abnormaal te beschouwen en bijgevolg niet nader te onderzoeken.

10. In de eerste plaats kan worden vastgesteld dat de totaalprijs van de gekozen inschrijver met 125.120 euro op jaarbasis, of 500.480 euro over vier jaar, btw niet inbegrepen, alvast hoger ligt dan de raming, 118.458 euro op jaarbasis of 473.899 euro over vier jaar, btw niet inbegrepen, en dat zij aldus zelfs de enige inschrijver is die een prijs voorstelt die nauw aansluit bij de raming. Bij de beoordeling van het abnormaal karakter van de prijzen lijkt de raming in beginsel een aanvaardbaar vergelijkingspunt en objectief gegeven te vormen.

In de huidige stand van het geding toont de verzoekende partij niet *prima facie* aan waarom te dezen met deze raming, die volgens de nota en het dossier aansluit bij de lopende opdracht, blijkbaar geen rekening zou mogen worden gehouden.

Haar vermoeden dat deze raming gesteund is op de prijzen van de vorige opdracht, zijnde vier jaar geleden, volstaat daartoe niet nu hiermee niet concreet wordt aangetoond dat die prijzen niet langer realistisch zijn.

Zij doet daartoe weliswaar gelden dat de verwerkingsprijs intussen met zo'n 10 euro/ton gestegen is, wat reeds leidt tot een verschil van 75.000 euro op jaarbasis of 300.000 euro over vier jaar, maar legt daarvan geen enkel concreet bewijs voor. Uit de prijstabellen in de bestreden beslissing blijkt trouwens dat de eenheidsprijs verwerking voorgesteld door de gekozen inschrijver hoger is dan deze opgenomen in de raming terwijl de verwerkingsprijs voorgesteld door de verzoekende partij lager is dan de raming. Tenzij deze verwerkingsprijs voorgesteld door de verzoekende partij zelf niet realistisch zou zijn, bevestigt haar verwerkingsprijs bijgevolg veeleer de raming op dit punt. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij overigens dat die verwerkingsprijzen “vrij normaal” zijn.

In de mate dat zij vervolgens betoogt dat ook de transportcomponent wellicht op grond van tarieven van 4 jaar geleden zal zijn ingevoegd, toont zij evenmin concreet aan waarom dit, indien al juist, de raming noodzakelijk onrealistisch maakt.

Het feit dat zij, bij het indienen van het verzoekschrift, de opbouw van de raming niet kende, lijkt bij dit alles niet bepalend. Vastgesteld kan immers worden dat zij via de gunningsbeslissing kennis had van de eenheidsprijzen van alle inschrijvers – ook van de gekozen inschrijver – en dus in ieder geval het realistisch karakter van die prijzen en diens totaalprijs kon betwisten en bijgevolg onrechtstreeks ook die van de raming die lager ligt. Zij ziet weliswaar de grote prijsverschillen als reden dat de verwerende partij die prijs nader had moeten onderzoeken, maar laat na concreet aannemelijk te maken dat en waarom de prijzen van de gekozen inschrijver niet realistisch zijn. Het argument inzake de verwerkingskost overtuigt daartoe om de voormelde redenen niet. In de mate dat zij ook vragen stelt bij de eenheidsprijs transport van de gekozen inschrijver, toont zij hiermee, zoals hierna zal blijken, evenmin *prima facie* aan dat deze prijs niet realistisch is.

In de mate dat zij voorts wijst op de prijsverschillen en het verschil tussen de laagste totaalprijs – 500.480 euro en de gemiddelde prijs – 998.156,2 euro of 50,14%, wordt hiermee, in het licht van het voorgaande, evenmin *prima facie* aangetoond dat dit verschil met de gemiddelde prijs van die aard was dat de verwerende partij niet anders mocht dan de totaalprijs van de gekozen inschrijver nader onderzoeken noch dat dit inhoudt dat de raming noodzakelijk niet realistisch is. Integendeel dient te worden vastgesteld dat het verschil tussen de prijs voorgesteld door de gekozen inschrijver en de verzoekende partij iets kleiner is dan bijvoorbeeld het verschil tussen de prijs voorgesteld door de verzoekende partij en de hoogste inschrijver.

In de mate dat zij voorts benadrukt dat het verschil met de gemiddelde prijs en het verschil tussen de laagste en tweede laagste inschrijver te dezen hoger is dan dat aan de orde in het voormelde arrest van 14 juni 2012, nr. 219.751 inzake de nv Glanet dat zij in de tekst van het middel zelf citeert, lijkt dit weliswaar feitelijk juist maar lijkt dit niet noodzakelijk tot een andere conclusie te leiden nu uit dit arrest blijkt dat de verwerende partij aldaar zelf blijkbaar toelichting had gevraagd over de prijs en aldus zelf blijkbaar vragen had bij deze prijs.

11. Evenmin wordt *prima facie* aangetoond dat de verwerende partij de transportprijs voorgesteld door de gekozen inschrijver niet zonder nader onderzoek had kunnen aanvaarden, alleen omdat deze slechts 38,24% bedraagt van de gemiddelde prijs.

Vastgesteld kan immers worden dat ook deze prijs nauw aansluit bij de prijs in de raming. Zoals al opgemerkt betoogde de verzoekende partij eerder dat ook de transportcomponent wellicht op grond van tarieven van 4 jaar geleden zal zijn ingevoegd, maar toont zij niet concreet aan waarom dit, indien juist, de raming of de prijs van de gekozen inschrijver, noodzakelijk onrealistisch maakt. In de mate dat zij voorts benadrukt dat zelfs Containerdienst Mels, met maatschappelijke zetel in Hamme en dus te midden van het werkgebied, een aanzienlijk grotere vervoerkost heeft, die zelfs meer dan het dubbele bedraagt, toont dit evenmin *prima facie* aan dat de vervoerprijs van de gekozen inschrijver niet anders dan abnormaal laag kon zijn. De verzoekende partij toont immers niet

aan dat deze prijs alleen door dit gegeven wordt bepaald. Het lijkt integendeel niet onaannemelijk dat, zoals de verwerende partij in de nota benadrukt, hierbij ook andere elementen spelen zoals de afstanden vanaf de ophaling tot het verwerkingspunt, de wijze van transport en de wijze van bedrijfsvoering.

12. Voorts lijkt de verzoekende partij vergeefs in de uitwerking van het middel te verwijzen naar artikel 110, § 4, van het voornoemd koninklijk besluit van 8 januari 1996. Deze bepaling is, zoals zij zelf erkent, immers niet van toepassing in dit geval omwille van feit dat de opdracht diensten betreft en geen werken. Zij toont ook niet aan dat, buiten het geval bedoeld in het hier niet toepasselijke artikel 110, § 4, van het koninklijk besluit van 8 januari 1996, dat immers de aanbesteding van werken betreft, de in die bepaling voorgeschreven 15% drempel geldt. Voorts lijkt haar vergelijking met de gemiddelde prijs berekend overeenkomstig het te dezen zoals zij zelf erkent niet toepasselijke artikel 110, § 4, – de prijs van de gekozen inschrijver zou dan nog steeds slechts 48,71% bedragen van dat gemiddelde –, op zich nog steeds niet noodzakelijk aan te tonen dat de raming onrealistisch is.

13. In het licht van het voorgaande wordt, althans in de omstandigheden van deze zaak, niet *prima facie* aangetoond dat de verwerende partij, in het licht van de voormelde prijsverschillen, had moeten twijfelen aan het normaal karakter van de door de gekozen inschrijver voorgestelde totaalprijs of eenheidsprijs vervoer.

Dit alles geldt, zoals al opgemerkt, te dezen des te meer nu de verzoekende partij kennis had niet alleen van de totaalprijs van de gekozen inschrijver maar ook van diens eenheidsprijzen, vervolgens wel wijst op de grote prijsverschillen als reden dat de verwerende partij deze nader had moeten onderzoeken, maar nalaat concreet aannemelijk te maken dat en waarom die prijzen niet realistisch zijn. Schending van artikel 110, §2, van het voormelde koninklijk besluit van 8 januari 1996 is bijgevolg niet aangetoond.

14. Evenmin blijkt dan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing bijzondere beschouwingen diende op te nemen naar aanleiding van mogelijke abnormale prijzen. Zij had immers geen intentie om de gekozen offerte

te weren wegens abnormale prijzen, en kon die prijzen, op grond van haar raming, als normaal beschouwen.

Er blijkt dan ook niet dat de formele-motiveringsplicht werd geschonden doordat de bestreden beslissing te dezen over de prijzen en het prijsonderzoek geen andere informatie bevat dan wat eerder werd geciteerd.

15. Gelet op hetgeen voorafgaat lijkt de verzoekende partij in dit middel ook niet te hebben aangetoond dat de opdracht niet werd toegewezen aan de laagste regelmatige inschrijver, zodat er ook geen schending van artikel 15 van de voormelde wet van 24 december 1993 is aangetoond.

VI. Besluit

16. Het enige middel is niet ernstig gebleken. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient dan ook te worden verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 31 oktober 2013, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Dierk Verbiest